

Babi, dědo, slyšíme se?

Kochleární implantát – zázračná věcička, která mi byla voperována v únoru 2017

Jindřiška Hančová

Jsem nadšená.

Trvalo ale dlouho, než jsem překonala strach, pochybnosti i svoji velkou neochotu situaci řešit a pro implantaci se rozhodla.

Z dnešního pohledu ale mohu říci, že je to jedna z nejúžasnějších věcí, které mne v životě potkaly a změnily jej k lepšímu.

O většinu sluchu jsem přišla po 3 porodech. Operace nepomohla, začala jsem nosit sluchadla, která částečně kompenzovala přibývající ztráty. Kdybych je všechna schovávala, mohla bych si nejspíš otevřít muzeum. Takhle mi to vydrželo téměř až do důchodu.

Když jsem byla na „konečné“, řekla jsem si, že se hluchotou dále zabývat nebudu. Měla jsem všeho dost. Obklopila jsem se bločky a tužkami, využívala internet, využívala mobil pro zprávy i aplikaci „Dialog“, která přepisuje řeč do textu.

„ Pomalu se vzdalujete od rodiny,
od přátel i společnosti, chybí Vám
úplně obyčejné poklábosení. “

Ale ať se Vám to líbí nebo ne, ať chcete nebo nechcete, ono to takhle dlouho nejde. Pomalu se vzdalujete od rodiny, od přátel i společnosti, chybí Vám úplně obyčejné poklábosení. Vaši blízcí mají o Vás strach, když někam sama cestujete nebo jdete a vkrádá se otázka: „Co ten tvůj parťák, pomáhá ti, jak může, co když bude potřebovat pomoci od tebe? Není v tvém přístupu trocha sobectví?“

A nakonec i to podvědomí začne pracovat proti Vám. Čím dál častěji se mi zdával sen, ve kterém slyším, povídám si a jsem šťastná přesně do chvíle, než se probudím. Touhy slyšet se nezbavíte.

S nadsázkou říkám, že všechno nakonec zařídila moje malá vnučka Anička. Nechtělo se jí moc mluvit, a tak byla na vyšetření v centru KI pro děti. Do čekárny vběhl chlapeček s kochleárním implantátem, šťastný, že dobře slyší, naučil se správně mluvit a po prázdninách půjde do „normální“ školy. Za ním paní logopedka. Dala se s mojí dcerou a Aničkou do řeči, a když zjistila, že také neslyším, nabídla pomoc, nabídla zprostředkování odborné konzultace. A já věděla, že pokud se nerozhodnu hned, tak už nikdy. Bylo mi 63 let a věci se daly konečně do pohybu.

Vzápětí jsem se ocitla v báječné péči motolské nemocnice, začala vyřizovat potřebná vyšetření, a nakonec dohadovat i termín operace. V jednu chvíli jsem byla nadšená, v druhé si říkala: „Holka, do čeho to lezeš?“

Ale lékařova profesionalita a zároveň jednání i z takového toho lidského hlediska na mě měly zásadní vliv. Byl čas vánoční, a když jsem tehdy vyšla z ordinace, do duše se vrátil klid a já věděla, že vše je na dobré cestě. A také bylo.

„ Do týdne jsem byla v pořádku doma, vybírala barvu řečového procesoru a těšila se na jeho nasazení. “

Operace proběhla bez problémů. Proběhla symbolicky v den narozenin mé dcery a o rok mladšího syna, tedy v den, kdy jsem před mnoha lety o sluch přišla. Náhoda, či chytrá režie pana doktora, když viděl tu ustrašenou ženskou? Dodnes netuším. Do týdne jsem byla v pořádku doma, vybírala barvu řečového procesoru a těšila se na jeho nasazení.

První seřízení bylo ale katastrofou. V hlavě mi zněly jakési zvuky „technické a kosmické“, slova se měnila v údery kovových předmětů, rezonujících někde v sudu či jeskyni, stěží jsem rozeznala 3 slabiky, a nakonec řekla větu, za kterou se stydím a omlouvám dodnes: „Já chci svůj hluchý svět.“ Ale kolem vás je tolik lidí, kteří věří ve váš úspěch, že vzdát se nemůžete.

Vrátili jsme se domů na Vysočinu, uvařili kávu, nalili skleničku a můj muž na mne začal pomalu a v klidu mluvit. Trpělivě opakoval slovo za slovem a ono to najednou šlo. Začala jsem zvuky „rozmotávat“. Jeho hlas zpočátku nebyl hlasem, který jsem znávala, ale naděje, že se spolu zase domluvíme, byla obrovská.

„ A ráno, když otevřu okno do zahrady a slyším zpěv ptáků i třepotání křídel hrdličky, jsem šťastná. “

Druhý den na mne nečekaně zazvonil a já – po chvíli přemýšlení – šla otevřít. V tu chvíli jsme se oba rozesmáli a ze mě se stal „lovec zvuků a pátračka“, to když mi pračka oznamovala konec pracího cyklu, žehlička, že jsem ji zase nevypla a hodiny, že mi odměřují čas.

Zvuky i řeč se každým novým dnem a každým novým seřízením vylepšovaly a vylepšují dodnes. Stále se učím. Poslouchat hovor, hudbu, rozeznávat zvuky, telefonovat. Společnosti se nevyhýbám. A ráno, když otevřu okno do zahrady a slyším zpěv ptáků i třepotání křídel hrdličky, jsem šťastná.

Sen se stal skutečností.